

er nu paa Krigsbudgettet; Beløb, der betyder noget finansielt afgørende, vil der i hvert Fald ikke kunne indvindes her. Den højtærede Finansminister fremsatte altsaa som sin sikre Forvisning, at vi maa have 200 Mill. Kr. Ja, kan den højtærede Finansminister overbevise et tilstrækkeligt Antal Partier i begge Rigsdagens Ting om, at dette er rigtigt, saa vil han faa de 200 Millioner, men kan han det ikke, maa han jo nøjes med mindre.

Angaaende det konservative Folkepartis Stilling til Begrebet Jordskyld udtalte den højtærede Finansminister, at det var glædeligt, at vi i den Retning havde omvendt os. Jeg tror i Virkeligheden ikke, der har fundet nogen Omvendelse Sted i saa Henseende, idet det har staaet paa det konservative Folkepartis Program fra Partiets Stiftelse, at vi var velvilligt stemte heroverfor. Derfor kan jeg vanskeligt tænke mig, at der, saa længe dette Parti overhovedet har bestaaet, fra Partiets Rigsdagsmedlemmers Side skulde have været rejst principielle Indvendinger imod, at man gik over til denne Beskatningsform. Naar den højtærede Finansminister imidlertid siger, at det bestaaende Overskyldraad er noget saa udmærket med Hensyn til at kunne tilrettelægge Arbejdet for et fornuftigt Grundlag for Jordskyldvurderingen, er det vel muligt, at han har Ret heri, og saafremt han i Udvalget kan overbevise os om, at det er Tilfældet, har vi selvfølgelig ikke noget særligt Ønske om at faa nedsat en Kommission, for Navnet kommer det jo ikke an paa. Men det er en Kendsgerning, at Overskyldraadet har andet Arbejde end at forberede Overgangen til Jordskyld, og jeg skulde tro, at dette Arbejde alene var nok for et Udvalg eller en Kommission.

Jeg beklager, at den højtærede Finansminister stiller sig ganske afvisende overfor at medtage Aaret 1916—17 blandt de Aar, man maa regne med, naar man skal udfinde, hvad der skal svares i Krigsskat, og jeg beklager naturligvis næsten endnu mere, at den ærede Ordfører for Venstre paa dette Punkt har stillet sig ved Siden af den højtærede Finansminister.

Jeg skal saa angaaende en — om jeg saa maa sige — Tilrettevisning tillade mig at gøre en enkelt Bemærkning. Den højtærede Finansminister var, som han udtalte sig, lige ved at sige, at jeg havde optraadt usømmeligt. (*Finansministeren (Brandes)*: Nej, det sagde jeg ikke!) Finansministeren var lige ved at sige det, men mente dog, det var et for stærkt Ud-

tryk. Det, der ligger til Grund for denne Udtalelse, er følgende: For det første mener den højtærede Finansminister, at man overhovedet ikke maa nævne Personers Navne, ud fra det Synspunkt, at de paagældende ikke kan forsvare sig. Jeg er jo ny i dette Ting, men man læser dog ogsaa Aviser, selv om man ikke sidder i Tinget, og det er da en Kendsgerning, at der ofte er andraget om, at man maatte drage den eller hin til Ansvar for, hvad han havde sagt om en udenfor Tinget staaende Person, et Andragende, som i øvrigt altid er blevet nægtet. Deraf turde det imidlertid fremgaa, at det ikke er ukendt i den højtærede Finansministers Praksis, at der i Folketinget er rettet personlige og nærgaaende Bebrejdelser mod Personer, som stod udenfor Tinget.

Men hertil kommer en anden Omstændighed. Om jeg har nævnt Navne eller ikke, skal jeg lade ligge; det er i denne Forbindelse ligegyldigt, da det var overflødigt. Jeg ved imidlertid, at jeg ikke har sagt et nedsættende Ord om de to Mænd, hvorom der var Tale, og jeg finder ikke nogen som helst Grund til at fremkomme med noget som helst nedsættende om dem, ikke Spor. Jeg har kun fremdraget Kendsgerninger, saaledes som de er kendte af alle, og at det skulde være noget i Retning af det usømmelige, kan jeg ikke indse. Jeg maa tilstaa, at den højtærede Finansministers Finfølelse i den Henseende er større, end jeg egentlig havde tænkt mig.

For det faderlige — og jeg haaber at turde sige velvillige — Raad, som den højtærede Finansminister gav mig, nemlig at man ikke skal forsvare de faa mod de mange, maa jeg sige Tak. Raadet er velment, vil jeg haabe. Men i øvrigt maa jeg sige, at det for mig ikke er det afgørende — det er naturligvis en Fejl — om det er de faa eller de mange, det drejer sig om at forsvare; for mig er det det afgørende, om de, paa hvis Side jeg staaer, efter min Overbevisning har Ret eller ikke. Jeg mener, at det Lovforslag, som er fremsat af Regeringen om at beskatte konstateret Formueforøgelse som Indtægt, i mange Tilfælde kan virke yderst uretfærdigt, og jeg deler absolut ikke den Mening, at det lader sig gøre at forhindre disse Uretfærdigheder. Og det lader sig jo slet ikke gøre ved en, om jeg saa maa sige, flot Bemærkning om, at det kommer vi saamænd nok over. Det forholder sig nemlig saaledes, som den ærede Ordfører